

hvorfor blev det saa ikke bemærket med det samme, da vi havde Lovforslaget til Behandling første Gang her i Tinget? For jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Sundhedsminister allerede den Gang havde været let at faa i Tale. Hvis den hele Divergens mellem de ærede Medlemmer og Sundhedsministeren drejede sig om, hvorvidt det er mest humant at slagte med eet Hug eller at slagte med 4 Hug i Løbet af et Par Aar, saa nærer jeg ingen Tvivl om, at den højtærede Sundhedsminister, som jo ikke alene er Venstremand, men liberal Venstremand, havde været let at faa i Tale for de ærede konservative Medlemmer.

Derfor forstaar jeg ikke, hvorfor deres Standpunkt ikke allerede blev gjort gældende den Gang. I saa Tilfælde kunde vi have sparet hele denne Flytning frem og tilbage fra Landsting til Folketing og Fællesudvalg og det hele; saa kunde det hele have været afgjort den Gang. Hvis det derimod har været principielle Grunde, kan man ikke stemme anderledes nu, for det principielle Retsstandpunkt er det samme, hvad enten Loven har den Form, den faar, hvis Ændringsforslagene vedtages, eller den har den nuværende Skikkelse.

Og fra et moralsk Synspunkt kan der vel heller ikke være nogen Tvivl om, at det betegner ikke nogen Forbedring. I Moralen gælder det kategoriske Imperativ. Enten er det moralsk set rimeligt, billigt, fair, loyalt, eller ogsaa er det det ikke; og det forandres ikke kvalitativt væsentligt, om man gaar til dette Ændringsforslag.

Saa er Motiveringen altsaa den, at man fra konservativ Side — det maa jeg formode, da der ikke er nogen principiel Uoverensstemmelse med Regeringen — mener, at det skulde være mere humant. Ja, jeg forstaar oprigtig talt ikke, at denne 4 Tempi-Nedskæring skulde være mere human end en Nedskæring med eet Hug. Men det er naturligvis en Smagssag. Men det forekommer mig i hvert Fald at være en saa søgt Motivering, at jeg er tilbøjelig til at tro, at den egentlige Grund til, at de ærede Medlemmer af det konservative Parti nu accepterer dette Ændringsforslag, er humane Hensyn til den højtærede Regering og ikke humane Hensyn til Invaliderne. Og det forstaar jeg saa godt, for det falder ganske i Traad med de politi-

ske Synspunkter, der er de ledende for de Konservative i det ene og det andet principielle Spørgsmaal.

Den Invaliderentelov, vi har i Øjeblikket, er efter min Formening i sit Grundprincip baade rigtig og anerkendelsesværdig, fordi den bygger paa Selvhjælpsprincippet, men jeg anerkender samtidig, at den har været baade taabelig og mangelfuld baade i sin Udformning og i sin Udførelse. Men at Lovgivningsmagten i sin Tid har begaaet en Taabelighed, kan dog umuligt legitimere, at Lovgivningsmagten derefter begaar en Vilkaarlighed. Derfor kan jeg for mit Vedkommende ikke indtage noget andet Standpunkt til det Ændringsforslag, der nu er stillet, end det, jeg hidtil har indtaget, fordi jeg staar paa Retsprincippet Standpunkt, og dette er i lige høj Grad krænkert, enten disse Ændringer bliver til Lov, eller Lovforslagets hittidige Skikkelse opretholdes.

**Formanden:** Jeg skal her afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet. Det genoptages i Aften Kl. 6<sup>1/2</sup>.

Mødet udsat Kl. 3<sup>55</sup>.

Forhandlingen genoptoges Kl. 6<sup>30</sup>.

**Formanden:** I Skrivelse af Dags Dato meddeler Landstingets Formand, at Landstinget i sit Møde i Dag ved eneste Behandling har vedtaget

Forslag til Lov om Invalidforsikring overensstemmende med Fællesudvalgets Flertals Indstilling.

**H. F. Ulrichsen:** Behandlingen af Lovforslaget om Invaliderenten er efter mit Skøn en tydelig Dokumentation af, at den højtærede Sundhedsminister fuldstændig har manglet den Smidighed, som en Minister normalt skulde være i Besiddelse af. Man